

L'univers sense precipici

José Manuel Prieto Part

POEMES FAVORITS. Jose Manuel Prieto. *Juliol 2013*

TENS PROU

Ni el destí ni l'atzar

et pariren

en esta melangia

en què et mous,

a dures penes.

Alça't.

T'he escrit

un poema d'amor

i una nota de cafè.

Tens prou per ser etern i

promesa de nous vents.

Serem de nou novembre

o abril.

PER A FER LES MALETES SEMPRE HI HA TEMPS

Aspirina, cafè,
matí de rellotges retardats
de becaades de malsons
pegades al capçal.

Encara estic viu,
amb la meitat de la meua geografia

buida

estavellada en el jo fred
de l'altre costat d'este llit.

He triat seguir vivint,
perquè sempre cal viure.

Que per a fer les maletes
sempre hi ha temps

i ningú es mor mai de pena.

Sóc un país de carreteres invertebrades
que ja morirà en algun trajecte cap a tu.

Però no de pena. No...

DISTÀNCIA

La distància no són els avions de més

sinó les abraçades de menys.

No és el futur que resta de més

sinó l'esperança que hem restat

del verb sobreviure.

No són els aeroports de més

sinó les cartes de menys.

Absència és el món que t'espera,

l'altra meitat que mor de pena

o la que s'esvaeix als miralls,

a l'aixecar-nos cada matí o canviar-nos la camisa

tacada de no tindre demà.

És la vida indiferent

que hem exhaurit

al prémer el botó del futur

amb el fracàs d'una línia irregular d'horitzó.

Distància són els teus llavis en altres nits,

este sol que ix a desgana

estos punts que no tanquen res.

ESQUEMES

Tinc una opció com una cançó d'amor.
Retals d'escenes en este degoteig de distància
i quilòmetres per recórrer.
Un compromís que hem fet nostre
amb els batecs que sobren d'aquell banquet
de besos
en una nit furtada a la festa.
Sonava Serrat,
i em vaig deixar la son
mentre tu marxaves i es feia fosc.
Es va fer fosc mentre cantava
poemes d'absència.
És el que passa quan es fa fosc perquè algú
t'ha trencat els esquemes. De sobte.
Qui et trenca els esquemes
és qui t'ha furtat primer el cor.

A LES PUPIL·LES

El desamor no és democràcia

Ni anarquia.

És silenci resignat,

Soledat imposada,

Hivern febril de dies de sol

Descolorits.

Estos cels blaus infantils

Limiten les meues passes a desgana

En un trànsit a cap lloc.

No et puc oblidar.

Tu has elegit, serenament,

I jo he hagut d'elegir silenci.

Roba neta

Als finestrals d'aquella casa.

No et pense mai,

Ni amb la mirada, ni t'enyore mai.

Mai ací és sempre.

Sàpigues que vindrà l'estiu i t'esperaré,

Com esperen les dones darrere les portalades,

A les palpentes d'un nou somni.

Que la vida és fabricar somnis

I no morir de sobredosis de malenconia edulcorada.

Just el que faig mentre rememore

El dia que vas arribar a les meues pupil·les:

Ple de demà encoratjat,

D'ulls encesos de vine-te'n amb mi. Sempre.

Agafar-se de la mà és esta única democràcia.